

CONTES DE LA CUITAT ADORMIDA
GERMÀ GARCIA BELMONTE

CONTES DE LA CUITAT ADORMIDA

GERMÀ GARCIA BELMONTE

XXII PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ

UNARIA
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XXII Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per Mª Victoria Pascual Mon, Xavier Vidal Alemany, Mónica Marco Galván, Joan Josep Trilles Font i Amelia Díaz Benlliure. Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2021

© Text

Germà Garcia Belmonte

© D'aquesta edició

Unaria ediciones

Paseo de la Amistad, 39-1º local 10

12003 Castelló de la Plana

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Correcció

Maria Martínez Pérez

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-123658-3-2

Dipòsit legal

CS 822-2021

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adreça a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

VISIÓ NOCTURNA	11
ELS PARQUETS	17
L'AMIC SENSE MÀSCARA	23
DESPRÉS DE L'ONADA	29
TRUCS DE MOTO	41
EL CAMP D'ARRÒS DE LA SENYORA MURASAKI	45
L'INTERIOR DE LA BOSSA	51
LA FUNCIÓ DE LA CONTORSIONISTA	63
HARMONIA MUNDI	81
RIBALTA	85
LA FONT DE LES MERAVELLES	95
VANES IL·LUSIONS	105
VIA LLIURE	109
SANG AL PATI	115
AGRAÏMENTS	121

VISIÓ NOCTURNA

L'insomni ha esdevingut un company assidu. Cada nit, m'adorm sabedor que vindrà a veure'm, com aquell que té la certesa de trobar-se amb un amic sense haver-hi quedat, tant se val el que faça. Després de la primera dormida, que passa com una exhalació, se m'obrin els ulls. He arribat a acceptar-ho amb una mena de resignació tranquil·la. Ja no m'aborda cap neguit ni cap defici que, abans, només havien servit per a trencar el son del tot i allargar el desvetllament. M'alce del llit, em pose la bata i m'assec a la butaca que tinc arrimada a la finestra. Des-passe un pam o dos la cortina, òbric tan sols un badall i, sense encendre cap llum, observe el paviment. Més avall, es veu un tros de la Ronda, on mor el meu carrer. En l'altra direcció, si hi traguera el cap, distingiria la reixa que tanca l'edifici de rajoles de l'hospital. Ahir, a última hora, va fer un ruixat, poca cosa. I ara el terra banyat reflecteix els tons taronja de l'enllumenat públic. Tot plegat, l'asfalt fa l'efecte d'una mar com una bassa d'oli que crema lentament amb algun foc suau sota la superfície.

Gire la cara cap a l'habitació fosca, un moment a penes. Hi ha el llit, massa gran per a una persona

sola i, fora, l'exterior que m'estira els sentits, com un imant. I no m'hi vull resistir.

Passada la mitjanit, el primer que es percep dins la ciutat adormida són els sorolls: una veïna que tus i somica al llit, el colp en terra d'un llibre que ha caigut de les mans o el xiuxiueig rítmic d'alguna conversa amatorial. Amb el temps, he après a afinar l'oïda. Quan la visió es limita al rectangle de la finestra i la llum dels fanals escasseja, el món guanya una dimensió audible que, abans, no era capaç d'imaginar-me.

Baix al carrer, sense veure-hi encara de qui són, sent els clacs d'uns tacons que s'aproximen a la finestra que guaita. Escrute les voreres, però no hi identifique cap vianant. Tan sols m'arriben els tocs de les sabates al paviment, que ressonen per les façanes. L'arquitectura de carrers estrets i d'edificis massa alts amplifica la remor nocturna i transporta a les orelles intimitats que de dia no copsariem.

Ara els veig: una parella jove s'ha parat al portal de davant.

El reflex de la pluja els il·lumina les cares i em deixa endevinar-los l'ànim. Es miren de fit a fit amb expressions rudes. Però semblen indecisos, com si aturar-se precisament allà haguera estat fruit de l'atzar. No m'esperava el to de veu quan es posen a parlar.

—T'he dit que no em toques —ell lleva la mà del muscle a espai i se la fica a la butxaca dels pantalons—. No vull tornar-ho a repetir.

El xic li clava els ulls a la cara. Ella abaixa la mirada. M'intriga saber qui serà el primer a dir res.

—Per què no vols veure'm?

Ell decanta lleugerament el cos cap a ella. Inconscientment, supose. I para. Per instint, la xica es fa arrere.

—Albert, no és mal d'entendre. Tot s'acaba.

El silenci torna als rostres. La llum ataronjada dels fanals els confereix una suavitat estranya que no s'adiu amb l'aspror dels sentiments. Aparte un poc la cortina. Hi havia una part de l'escena fora del camp de visió. No hi ve ningú. El xic sembla no resignar-s'hi i torna a la càrrega.

—Vull que m'ho expliques, Maria.

—Que t'explique què?

Ell calla, com si no s'atrevera a dir-ho.

—El temps passa i fa que canvien les intencions. No cal donar-li tantes voltes, Albert.

—No, no puc acceptar-ho!

I se sent una increpació que reverbera entremig de les finques. El xic alça el cap i esguarda la llenca de cel negre sobre el carrer.

Tot d'una, un veí ix al balcó i crida:

—Volem dormir, ací! Que fareu el favor d'anar-vos-en a discutir a un altre lloc?

La parella mira en direcció a la veu pronunciada des de dalt. L'home del balcó, en samarreta sense mànigues, arronsa els muscles, obri els braços i ensenya

els palmells de les mans. Sacseja lleugerament el cap i simula un què amb la boca muda, com un italià. Passa un instant. La xica gira la cara i els clacs dels tacons es tornen a sentir. Ell roman immòbil, mig encantat, amb la vista encara fixa en el balcó buit. Maria ja es troba a uns quants metres i no té cap intenció d'esperar-lo. De sobte, el xic es tomba de cara a mi, inexpressiu, amb els ulls molt oberts. Ha advertit que els estava observant? M'astore una mica. Em faig cap arrere i aparto la cara del vidre. Però ell no es mou del lloc, ni muda el gest. Torna a abaixar el cap. No pareix que m'haja vist. Respire alleujat.

Passen alguns segons. Sent la fressa d'una bicicleta que s'aproxima. Estire un poc el coll i reconec un *rider*, amb la motxilla cúbica de colors llampants a l'esquena, que passa pel costat de Maria i li llança una mirada ràpida i indiferent sense parar de pedalar. Quan el ciclista arriba a l'altura del xic, veu l'esquena d'Albert que ja camina amb el cap cot i les mans dins les butxaques. Encara soc a temps de guaitar com desapareixen tots tres. Primer, el repartidor, que arriba rabent a la punta del carrer. Darrere, Albert trenca pel mateix cantó amb passes feixugues. Observe que Maria encara camina en l'altre sentit. Les resplendors dels llums pràcticament no la toquen. Només resta, allà lluny, la cadència tènue de les passes. I, al cap d'un moment, el silenci.

Gire el cap i mire de nou la foscor dins l'habitació. Tanque i passe la cortina del tot. Avui ja he tingut

prou distracció. He de reconèixer que espere amb de-
ler les històries de la finestra.

Sovint, se senten paraules aspres. No sols al carrer,
dins les cases també. M'arriben a través del desllunat
o reverberen per l'estructura de l'edifici. Veus que re-
criminen, que retrauen, que acusen. Fins i tot, m'es-
colte a mi mateix pronunciant-les, com si s'hagueren
quedat enganxades a les parets. He après a afinar l'oi-
da, certament, i percep els ecos somorts de totes les
nostres discussions. Que no han marxat.

Encara no m'agafa son. Potser no hi ha de tar-
dar gaire.